

Hồi 37

Thiếu Nữ Bịt Mặt

Suốt dọc đường không còn gặp thú dữ nào thêm nữa, sơn cốc ngoằn ngoèo hết sức khó đi, nhưng qua khỏi chừng bảy mươi trượng thù đến trước một khu rừng rậm.

Chỉ thấy cạnh khu rừng có một tảng đá khổng lồ, phía trên có đề bốn chữ to và rất rõ ràng: "Vào rừng là chết!"

Bạch Vô Thường cười khinh:

- Thật là hống hách!

Hắc Vô Thường nghiêm nghị:

- Không hống hách đâu, sự thật tên lỗ mũi trâu ấy cũng khá là lợi hại, ngay như Kim Xà Phu Nhân còn thề là không bao giờ bước chân vào thì đủ biết...

Trong khi hai người nói chuyện với nhau, bất giác lại dừng bước.

Bỗng nhiên, một giọng nói sang sảng từ trong rừng vọng ra:

- Vô Lượng Thọ Phật, ai đến đây?

Định Tiểu Nam kinh ngạc, định thần nhìn, chỉ thấy một vị lão đạo dáng vẻ đạo mạo hiên ngang từ trong rừng phóng ra.

Hắc Vô Thường vội tiến tới vòng tay nói:

- Đạo trưởng mạnh giỏi chứ?

Đạo nhân nọ thoáng ngẩn người đoạn liền cười nói:

- Thì ra là lão hữu Thất Ma!

Đoạn lại mỉm cười lạnh lùng nói tiếp:

- Chẳng hay thí chủ vì sao lại đến đây?

Hắc Vô Thường cười giả lả:

- Chẳng lẽ đạo trường không mừng đón ư?

Long Hồ Sơn Nhân giọng lạnh tanh:

- Bởi vì nhị vị đã đến không đúng lúc!

Hắc Vô Thường cười cười:

- Đạo trưởng nói vậy nghĩa là sao?

Long Hồ Sơn Nhân nhếch môi cười:

- Có lẽ nhị vị còn rõ hơn bản đạo nhiều, hiện nay Thái Sơn đã trở nên như thế nào rồi...

Hắc Vô Thường nghiêm nghị:

- Thực chẳng giấu giếm, bọn tại hạ đến đây chính là vì việc ấy!

Long Hồ Sơn Nhân thắc mắc:

- Đến gây sự với bản đạo ư?

Hắc Vô Thường nghiêm nghị đáp:

- Bọn tại hạ đến đây là định giúp đạo trưởng, bởi vì...

Đoạn kể tai Long Hồ Sơn Nhân thầm thì một hồi.

Long Hồ Sơn Nhân thoáng biến sắc mặt, hậm hực nói:

- Có thật vậy chẳng?

Hắc Vô Thường nghiêm mặt:

- Chẳng lẽ đạo trưởng không tin tại hạ hay sao?

Long Hồ Sơn Nhân nghiến răng:

- Hay nhỉ, vậy là cũng quá xem thường Long Hồ Sơn Nhân này... Nhị vị đã trượng nghĩa tương trợ, bản đạo vô vàn cảm kích, xin mời vào trong chơi một lát!

Hắc Vô Thường vội nói:

- Làm phiền đạo trưởng quá!

Long Hồ Sơn Nhân không nói thêm, quay người tiến vào rừng.

Hắc Vô Thường lên nháy mắt với Bạch Vô Thường, đoạn cũng nổi gót theo sau.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, chẳng hiểu hai người này định giở trò trống gì. Song vẫn không chậm trễ, lập tức theo họ vào rừng, do bởi chàng thì triển môn Tiêu Ảnh Nặc Tông nên ba người kia chẳng hề hay biết.

Đỉnh Tiểu Nam phóng lên trên một ngọn cây nhìn xuống chỉ thấy trong rừng có vài gian nhà lá thanh nhã và trên vách núi sau rừng có nhiều hang động, nghĩ hẳn là dùng để nuôi dưỡng những loài thú dữ như xà, hổ.

Long Hồ Sơn Nhân đưa Hắc Bạch Vô Thường đến ngồi xuống cạnh một chiếc bàn đá, gương cười nói:

- Xin nhị vị hãy nói rõ tường tận, rồi bản đạo sẽ mời nhị vị vào nhà uống rượu.

Hắc Vô Thường vội nói:

- Chẳng dám làm phiền đạo trưởng... Trước hết tại hạ xin cáo tội với đạo trưởng, hai con hổ và hai con rắn...

Long Hồ Sơn Nhân xua tay:

- Việc nhỏ nhặt ấy chẳng cần nhắc đến, hãy mau nói về Kim Xà Phu Nhân!

Hắc Vô Thường nghiêm nghị:

- Khi xưa giữa đạo trưởng với Kim Xà Phu Nhân có hiềm khích gì với nhau thì tại hạ không rõ, có điều theo tại hạ được biết thì Kim Xà Phu Nhân lại để dạ căm thù...

Long Hồ Sơn Nhân nghiêng rằng:

- Y thị đã nói những gì?

Hắc Vô Thường gần giọng:

- Bà ta bảo là phải san Long Hồ Cốc thành bình địa!

Long Hồ Sơn Nhân tức tối:

- A! Thật tức chết bản đạo...

Hắc Vô Thường chấp rãi từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gấm trao qua và nói:

- Còn vật này nữa, đạo trưởng hãy xem thì rõ ngay.

Long Hồ Sơn Nhân đưa tay ra đón lấy, thắc mắc hỏi:

- Vật gì thế này?

- Đây là chứng cứ mưu hại đạo trưởng của Kim Xà Phu Nhân, đạo trưởng mở ra xem thì rõ!

Long Hồ Sơn Nhân run rẩy đón lấy, giọng căm tức:

- Bản đạo xin thề...

Vừa nói vừa mở nắp hộp ra, ngay tức khắc Long Hồ Sơn Nhân không còn nói tiếp được nữa, bởi trong chiếc hộp giấu chẳng phải vật gì khác, mà là một con rắn rất nhỏ, khi nhìn kỹ, không thể nào phân biệt được đầu đuôi của nó, bởi mỗi phía đều có một cái đầu. Con rắn hai đầu!

Long Hồ Sơn Nhân hét lớn:

- Hay cho tặc tử kia...

Nhưng con tiểu xà chẳng chút khách sáo, nhanh như chớp cắn vào mặt Long Hồ Sơn Nhân.

Long Hồ Sơn Nhân đưa tay đập mấy cái, nhưng con tiểu xà như mọc ở trên mặt, không có cách nào hất xuống được. Sau cùng, Long Hồ Sơn Nhân lão đảo rồi ngã quỵ

Đinh Tiểu Nam tuy định ra tay giúp, nhưng khi chàng phát hiện trong chiếc hộp giấu là con rắn hai đầu thì đã quá muộn, nên đành vẫn tự thủ bàng quan.

Long Hồ Sơn Nhân giãy giụa gào lên:

- Các ngươi... rồi đây sẽ bị quả báo...

Hắc Vô Thường cười to:

- Lão đạo, vậy thì ngươi đã ở ác từ kiếp nào?

- Tặc tử...

Bạch Vô Thường đã phóng chỉ điểm khóa huyệt của Long Hồ Sơn Nhân.

Hắc Vô Thường cười hăng hắc:

- Lão đạo, có lẽ ngươi cũng phải biết, sau khi bị rắn hai đầu cắn thì còn sống bao lâu, e rằng cùng lắm chỉ nửa giờ nữa thôi.

Bạch Vô Thường cũng cười nói:

- Chết như vậy còn hơn là không toàn thân mà, lão đạo nên cảm kích bọn ta mới phải.

Long Hồ Sơn Nhân bị điểm huyệt, ngoại trừ đôi mắt trợn trừng, chẳng nói được một câu nào, song ánh mắt như hai mũi tên nhọn phẫn nộ nhìn vào hai người.

Thế nhưng, ánh mắt ấy cũng chẳng giữ được bao lâu, bởi trong thoáng chốc con rắn hai đầu đã cắn nát mặt ông ta, trở nên nhầy nhụa gớm ghiếc. Đồng thời, toàn thân ông ta tím đen, chứng tỏ đã trúng phải kịch độc.

Đinh Tiểu Nam nghiêng răng treo treo, ngẫm thì là nhất định phải làm cho hai người này chết một cách thê thảm. Hắc Vô Thường cười hề hề:

- Lão đạo, thành thật cho ngươi biết, hôm nay bọn này đến chẳng qua định tạm mượn chỗ ngươi để luyện tuyệt kỹ trong Mai Hoa kiếm phổ thôi.

Bạch Vô Thường tiếp lời:

- Không sai, nếu tử tế hỏi ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không đồng ý, cho nên mới đành sử dụng hạ sách này!

Hắc Vô Thường lắc đầu:

- Lục đại ca khỏi phí lời, y đã không còn nghe được nữa rồi!

Hắc Vô Thường cười khoái trá:

- Bây giờ Long Hồ Cốc đã là của chúng ta, Lục ca, hãy yên tâm mà luyện kiếm đi thôi!

Bạch Vô Thường chau mày:

- Nhưng con rắn hai đầu này thì sao?

Thì ra con rắn hai đầu vẫn ngoạm chặt vào gương mặt nhầy nhụa của Long Hồ Sơn Nhân không hề động đậy.

Hắc Vô Thường cười:

- Con rắn hai đầu này rất độc địa, hễ cắn người là tiết hết nọc độc, tối đa nó cũng chỉ sống thêm được một giờ nữa thôi, dù không chết thì cũng vô hại, cứ để mặc nó!

- Ít ra chúng ta nên đi vào trong nhà tìm lấy cái ăn trước đã đi chứ!

Hắc Vô Thường gật đầu:

- Có lý, thôi ta đi!

Đoạn hai người trước sau đi về phía mấy gian nhà lá.

Song vừa đến trước cửa, Hắc Vô Thường bỗng kinh ngạc nói:

- Lạ thật, sao trong phòng lại có ánh đèn nhỉ?

Bạch Vô Thường cũng ngạc nhiên:

- Ờ, hồi nãy khi chúng ta đến, trong phòng tối om kia mà!

Đinh Tiểu Nam cũng bất giác ngẩn người, bởi chàng tuy ở trên ngọn cây, nhưng không hề chú ý đến gian nhà lá kia.

Hắc Vô Thường chau chặt mày nghĩ ngợi.

Bạch Vô Thường khẽ nói:

- Rất có thể lão đạo kia đã có thu đồ đệ!

Hắc Vô Thường lắc đầu:

- Dứt khoát không thể như thế được, Long Hồ Sơn Nhân tính nết cô độc, đã quen sống một mình, tuyệt đối không bao giờ thu nhận đồ đệ, hẳn là có vấn đề gì đây!

Bạch Vô Thường phân vân:

- Vậy thì nên làm sao? Hay chúng ta rời khỏi đây thôi!

Hiển nhiên trong lòng y có ý lo sợ. Hắc Vô Thường thần nhiên cười:

- Dù Kim Xà Phu Nhân đến đây thì chúng ta cũng không thể bỏ đi được... kể chi hẳn là ai, chả lẽ chúng ta lại sợ hay sao?

Bạch Vô Thường liền lấy lại can đảm, gật đầu nói:

- Không sai, chúng ta hãy đến đó xem!

Hắc Vô Thường trầm giọng:

- Hãy nhớ, trong ngọn Thái Sơn này chúng ta chẳng có một người bạn nào cả, bất luận đó là ai thì cũng không có thiện ý với chúng ta, cách duy nhất tốt hơn à khử đi cho yên chuyện.

Bạch Vô Thường gật đầu:

- Đúng, ta không giết họ, họ ắt giết ta!

Hắc Vô Thường cười nham hiểm:

- Lục ca biết được thì hay lắm, bất luận kẻ đó là ai, gặp là tức khắc dùng thủ pháp lợi hại nhất khử đi ngay mới là thượng thượng sách.

Bạch Vô Thường gật đầu:

- Ta biết, thôi chúng ta đi...

Đoạn hai người như u linh quỷ mị lướt tới.

Nhưng khi vừa đến cửa bỗng thấy cánh cửa bật mở, một bóng người lách ra.

Thì ra đó là một thiếu nữ bịt mặt bằng khăn lụa mỏng, không trông rõ mặt, chỉ thấy thân hình mảnh mai và một thanh kiếm sáng quắc.

Hắc Vô Thường cười hăng hắc:

- Nha đầu, ngươi là ai?

Thiếu nữ bịt mặt buông tiếng cười khẩy:

- Thôi Hồn Sứ Giả!

Hắc Vô Thường cười:

- Đừng có đùa, ngươi có quan hệ gì với Long Hồ Sơn Nhân, y là sư phụ của ngươi ư?

Thiếu nữ bịt mặt cười khẩy:

- Ông ta chẳng có quan hệ gì tới bốn cô nương cả, lại càng chẳng có tư cách để làm sư phụ bốn cô nương!

Bạch Vô Thường chau mày:

- Ả nha đầu này lai lịch dường như không phải nhỏ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Tại sao không cho bọn ta nhìn thấy mặt thật?

Vung tay phất một cái, một luồng chỉ phong bắn vào mặt thiếu nữ bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt cười gằn quát:

- Cả gan!

Trở tay phóng ra một chuồng!

- o O o -